

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Jiřího Pally a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobce: **P. Č.**, proti žalovanému: **Krajský soud v Ostravě**, se sídlem Havlíčkovy nábřeží 34, Ostrava, v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného, o návrhu Krajského soudu v Ostravě na přikázání věci vedené u něj pod sp. zn. 22 A 50/2015 jinému soudu,

t a k t o :

Věc vedená u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. 22 A 50/2015 **se p ř i k á z u j e** Krajskému soudu v Brně.

Odůvodnění:

[1] Žalobou podanou dne 17. 12. 2014 u Městského soudu v Praze se žalobce domáhá, aby Krajskému soudu v Ostravě, jakožto povinnému subjektu podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, byla uložena povinnost neprodleně vydat žalobci informace – *„vzor zelené obálky s dodejkou pro doručování soudních písemností do vlastních rukou – počet obálek se zeleným pruhem a s pokynem poště – výhradně jen adresátu – v loňském roce a nyní na skladě soudu.“* Jelikož žalobce před samotným podáním žaloby brojil proti postupu žalovaného také prostřednictvím stížnosti u Ministerstva spravedlnosti, jež byla zamítnuta, domáhá se žalobce rovněž určení, *„že vydání rozhodnutí o stížnosti nadřízeným orgánem, Ministerstvem spravedlnosti, sídlem obecně známým, po půl roce od jejího podání, je hrubým porušením zákona, tedy nezákonným zásahem do práva svobodného přístupu k informacím.“*

[2] Městský soud v Praze usnesením ze dne 31. 3. 2015, č. j. 6 A 242/2014 – 4, vyloučil žalobu v části směřující proti postupu Krajského soudu v Ostravě k samostatnému projednání a následně usnesením ze dne 30. 4. 2015, č. j. 6 A 87/2015 – 6, postoupil tuto věc Krajskému soudu v Ostravě, jakožto soudu místně příslušnému.

[3] Krajský soud v Ostravě jako soud správní podáním ze dne 1. 7. 2015 předložil spis Nejvyššímu správnímu soudu k rozhodnutí o delegaci nutné podle ustanovení § 9 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Vyjádřil názor, že vzhledem k důvodu vyloučení soudců specializovaných (správních) senátů není objektivně možné, aby byl u Krajského soudu v Ostravě vytvořen senát, který by věc projednal a rozhodl. Pochybnosti o nepodjatosti lze mít zejména

z důvodu, že předmětem řízení v nyní posuzované věci je tvrzená nečinnost orgánů státní správy Krajského soudu v Ostravě. Skutečnost, že by soudci tohoto soudu měli posuzovat činnost pracovníků a funkcionářů tohoto soudu, kteří mohou v zákonem stanovených případech vůči nim vykonávat úkoly státní správy soudu, je důvodem pro vyloučení těchto soudců z projednání a rozhodnutí věci.

[4] Žalobce se k tomuto procesnímu postupu nevyjádřil, žalovaný bez bližšího odůvodnění navrhl, aby byla věc přikázána Krajskému soudu v Brně.

[5] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že v projednávané věci jsou dány důvody pro přikázání věci jinému než místně příslušnému krajskému soudu.

[6] Podle ustanovení § 9 odst. 1 s. ř. s. *„Nejvyšší správní soud přikáže věc jinému než místně příslušnému krajskému soudu, jestliže pro vyloučení soudců specializovaných senátů místně příslušného soudu nelze sestavit senát.“*

[7] Podle ustanovení § 8 odst. 1 věta první s. ř. s. *„soudci jsou vyloučeni z projednávání a rozhodnutí věci, jestliže se zřetelem na jejich poměr k věci, k účastníkům nebo k jejich zástupcům je dán důvod pochybovat o jejich nepodjatosti.“*

[8] V projednávané věci se jedná o případ tzv. delegace nutné, kterou zákon předpokládá za situace, kdy jsou vyloučeni všichni soudci specializovaných senátů soudu, který je místně příslušný k projednání a rozhodnutí věci. Je přitom třeba vycházet z premisy, že vyloučení soudce z projednávání a rozhodování věci je založeno nikoli (až) na skutečně prokázané podjatosti, nýbrž je dáno již tehdy, lze-li mít o jeho nepodjatosti důvodné pochybnosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2005, č. j. 4 As 14/2004 – 70, všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu uvedená v tomto usnesení jsou dostupná na www.nssoud.cz). Lze poukázat rovněž na obecnou právní zásadu *„nemo iudex in causa sua“*, podle níž nikdo nesmí být soudcem ve vlastní věci.

[9] V nyní projednávané věci je místně příslušným soudem k projednání žaloby Krajský soud v Ostravě, konkrétně specializovaný senát rozhodující ve věcech správního soudnictví a určený v souladu s rozvrhem práce. Krajský soud v Ostravě však v dané věci současně vystupuje jako žalovaný, když žalobce žalobou brojí proti nečinnosti tohoto soudu jako správního orgánu a povinného subjektu. Lze proto mít důvodné pochybnosti o nepodjatosti soudců specializovaných senátů tohoto soudu, a to pro jejich poměr k věci, neboť tito soudci mají rozhodovat o žalobě směřující proti jejich vlastnímu soudu.

[10] Jak vyslovil Nejvyšší správní soud např. ve svém usnesení ze dne 19. 11. 2014, č. j. Nad 339/2014 – 38, na nějž odkazuje i předkládající krajský soud, *„[p]řestože pouhá skutečnost, že žalovaným je městský soud, automaticky neznamená, že by v takovéto věci všichni soudci specializovaných senátů tohoto soudu byli vyloučeni z projednávání a rozhodnutí (viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 12. 2012, č. j. Nad 101/2012 - 18), důvodné pochybnosti o nepodjatosti soudců příslušného soudu lze mít zejména z toho důvodu, že předmětem řízení v nyní posuzované věci je tvrzená nečinnost orgánů správy městského soudu. Skutečnost, že by soudci městského soudu měli posuzovat činnost pracovníků a funkcionářů městského soudu, kteří mohou v zákonem stanovených případech vůči nim vykonávat úkoly*

pokračování

justiční správy, je důvodem pro vyloučení těchto soudců z projednání a rozhodnutí věci (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2005, č. j. 4 As 14/2004 - 70).“

[11] Nejvyšší správní soud přitom nevidí důvod, pro který by se měl v nyní projednávané věci od výše uvedeného závěru odchýlit. V posuzovaném případě je proto nutné zohlednit, že je přezkoumáván postup orgánů Krajského soudu v Ostravě, které vykonávají úkoly státní správy na úseku soudnictví, a to jak navenek, kdy mimo jiné rozhodují o vyřizování žádostí o informace, tak i dovnitř soudu, tedy i vůči soudcům, kteří u daného soudu působí, a to včetně soudců zařazených ke správnímu úseku. Právě tito soudci by přitom měli žalobu projednávat.

[12] Nejvyšší správní soud tudíž dospěl k závěru, že všichni soudci specializovaných senátů Krajského soudu v Ostravě jsou v dané věci vyloučení z projednávání a rozhodnutí věci pro možnou podjatost ve smyslu ustanovení § 8 odst. 1 s. ř. s. U tohoto soudu proto nelze sestavit senát, který by věc projednal (srov. též usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2014, č. j. Nad 133/2014 – 24).

[13] S ohledem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 9 odst. 1 s. ř. s. přikázal věc vedenou u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. 22 A 50/2015 jinému než místně příslušnému soudu, konkrétně Krajskému soudu v Brně. Při úvaze, kterému soudu věc přikázat, zohlednil Nejvyšší správní soud zejména skutečnost, že Krajský soud v Brně se nachází v dostupné vzdálenosti jak od bydliště žalobce, tak i od sídla žalovaného, přičemž rovněž samotný žalovaný navrhl, aby byla věc přikázána právě tomuto soudu.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. srpna 2015

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu